

Vltava 23. – 26. srpna 2005

Účast: Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Vlád'a, Hanka S. a Dean, Tereza a Kuba

Úterý 23. srpna 2005 (Praha – Rožmberk): Poslední letošní plavbou bylo splutí klenotu našich řek - Vltavy. Rozloučení s vodáckou sezónou v roce 2005 se ale bohužel stalo spíše rodinnou záležitostí, neboť se jej zúčastnili pouze Kubíni s Vlád'ou, jež doplnili Seifertovi s Dýnem.

Oč nižší byl počet účastníků, o to byly důkladnější přípravy. Zejména pak v případě Vládi, který zjevně nechtěl připustit situaci z Otavy, kdy mu došel rum, a tak si objednal u Helči zakoupení hned čtyř lahví Božkova. Pavel to okomentoval, že se asi chystá na časté cvakání a potřebuje mít zásobu cvačného (byť tento pěkný zvyk - dát do placu při cvaknutí láhev rumu - už v naší partě upadl v posledních letech v zapomnění, protože rum preventivně dávají všichni).

Cesta autem na tuto vodu byla poněkud vlhká. Přestože v Praze a Středních Čechách svítilo sluníčko, když jsme se přiblížili k Budějicím, spustil se přívalový déšť. Naštěstí to ale byly již jen zbytky dešťové fronty, která zaplavovala jih naší republiky několik předchozích dní. Navečeřeli jsme se v Budějovicích v KFC, čímž jsme se zdrželi, a do tábořiště v Rožmberku tak přijeli až za tmy kolem deváté hodiny. Louka byla totálně podmáčená, plná menších i velkých kaluží. Naši první starostí se proto stalo najít ve svitu baterek alespoň kousek místa, kde bychom si při stavění stanu nepřipadali jako Číňané při sklizni rýže. Přijatelný plácek, byť také hodně podmáčený, jsme našli až u konce táhlého tábořiště nedaleko umývárky. V znovu začínajícím drobném dešti jsme tedy rychle postavili stan, zatímco Vlád'a dal pro dnešní noc přednost noclehu v autě.

Po připravení spaní jsme se přesunuli do bufetu, kde to žilo. Hned tři skupiny s kytarami zde pěkně hrály a jedna z nich dokonce více než dobře. Vypili jsme několik piv a přitom se bavili tím, jak bufetář co chvíli vyvolal nějaké číslo (znamenající, že něčí objednané jídlo je připraveno). Zbývalo už jen vstát a zvolat „Bingo!“ Mezitím přestalo pršet, takže se nám trochu spravila nálada. Ještě jsme pak poseděli a mezi půlnocí a druhou postupně odcházeli spát.

Středa 24. srpna 2005 (Vyšší Brod – Rožmberk; cca 11,7 km): Dnes již bylo polojasno a především bez deště. Ráno jsme se hezky prospali do desíti hodin a po probuzení se v klidu nasnídali. Pavel ogriloval pro chuť klobásky a špekáčky, takže jsme si pěkně pochutnali a zároveň nechali trochu slintat hlady okolo tábořící vodáky.

Po snídani a přípravě věcí jsme přešli do Vyššího Brodu. Zatímco Helča s Vlád'ou vyzvedli pro Vlád'u z půjčovny plastovou vydru, kterou si zde zarezervoval již před vodou, Pavel odvezl zpět do Rožmberku auto a pak opět přijel autobusem.

Po druhé hodině jsme spustili naše lodi na vodu a vypluli. Bylo teplo, byť sluníčko bylo schované v mracích. Vody bylo příjemně hodně, a tak Vltava po deštích, které na jiných jihočeských řekách dokonce způsobily povodňové stavy, svižně plynula vpřed.

Záhy jsme dospěli k prvnímu dnešnímu jezu - [U Bílého mlýna](#), jehož metrový schod i následující protivlnu jsme zdolali zkušeně a bez zaváhání. Malou Páju jsme samozřejmě stejně jako na všech ostatních jezích převedli po břehu. Pája jela poprvé na háčku, a třebaže bez pádla, vodu si stejně jako my užívala.

Proud nás unášel vpřed krásnou lesnatou krajinou jedním z nejhezčích úseků na našich řekách. Úžasné bylo také to, že během několika kilometrů jsme nepotkali jinou kánoi.

Také další jez [Herbertov](#) jsme si vychutnali a to sjetím po dřevěné šupně. O chvíli později jsme zastavili na svačinku ve venkovním bufetu v tábořišti U veverek, kde jsme se osvěžili pivkem, děti limonádami, a pojedli párky či chleba se škvarky. Mezitím vysvitlo sluníčko, a tak se zde sedělo velmi příjemně.

Pobavilo nás i zdejší zařízení na „dobíjení mobilů za 5 Kč“, které tvořila dřevěná hůl pověšená na stromu.

I další plavba nádherným úsekem plným kytek všech barev a kamenných pyramidek, postavených během léta posádkami projíždějících kánoí, byla dokonale pohodová. S procitnuvším sluncem se dokonce začali objevovat i další vodáci a na silnici přijíždějící auta s kánoemi na střechách.

Často jsme se sráželi a degustovali Hu-Hu připravené dle nejlepších receptur. Přitom jsme učinili úžasný objev bořící veškeré nepřesné teorie o jazyku severoamerických indiánů. Jak již to bývá, pravda byla zcela prostá. Indiánský pokřik „U-u-u-u“, známý z naivních filmů o Vinnetouovi, totiž ve skutečnosti nebyl bojovým pokřikem, ale pouhým svoláváním se za účelem ochutnávky Hu-Hu. Indiáni totiž stejně jako Rusové neumějí vyslovit „H“, a tak vznikl původní mylný překlad. Využili jsme tedy tohoto jedinečného odhalení a začali se svolávat stejně. Nad hladinou se tak co chvíli neslo: „Hu-Hu-Hu-Hu-Hu,“ po němž se naše kánoe srážely a láhev šla z ruky do ruky nebo přesněji od pusy k puse.

Dříve než jsme dopluli do Rožmberku a k poslednímu dnešnímu [jezu - retarděře](#) pod hradem - pobavila nás cedule na břehu zvoucí vodáky do podniku s jednoznačným názvem: Kamasutra. To tedy byla perla!

Po obeplutí hradu jsme brzy přijeli do kempu. Na večeri jsme se pak opět přesunuli do místního bufetu a pochutnali si zde na kuřecích stehýnkách či řízcích.

Později dorazily první a bohužel i poslední posily naší výpravy, jimiž byla Hanka S. s Terezou a Kubou a přítelem Deanem. Přezdívka Dean byla pro Káju zcela nezapamatovatelná, takže ji neustále pletl a mluvil o něm jako o Jackie Chanovi. Také my jsme mu při představování moc nerozuměli, takže jsme o něm prozvěnu mluvili jako o Dýni

Poté co si postavili stany, se za námi přesunuli do hospody, kde jsme u pivka poseděli asi do jedné.

Čtvrtek 25. srpna 2005 (Rožmberk – Nové Spolí; 21,6 km): Louka v tábořišti se během včerejška a noci trochu vysušila, a tak jenom instruktoři od skupiny jakýchsi „dojčejugend“, utábořených nedaleko nás, zaparkovala své dodávky do nejbahnitější části a při vyjetí je museli soudruzi z NDR stejně jako včera vytlačovat.

Nasnídali jsme se a sbalili již suché stany a vyrazili s auty do Krumlova. Díky zdržení při odjezdu, kdy nám výjezd zablokovalo několik vozů, jejichž posádky hledaly, kde rozbijí tábořiště, i při cestě, kdy nás zdržel v několik kilometrů dlouhém úseku v zákrutách se ploužící nákladřák, nám ujel vodácký bus půjčovny Inge svázející dopoledne a večer řidiče mezi jednotlivými vodáckými kempy. Alespoň jsme si tedy v Novém Spolí postavili stany a pak se vrátili Pavlovým autem.

Na docela dlouhou trasu jsme vypluli kolem jedné hodiny. Již od začátku se naše skupina rozdělila na dvě. Hanka s dětmi a Dýn s Pálavami se nejprve zdrželi při vyplutí, vzápětí nás ale dohnali a pak se „zakousli do roubíků“ a usilovným tempem „raz dva - raz dva“ se hnali vpřed. Stejně ale byli vždy jen kousek od nás.

Vltava stejně jako včera svižně tekla hezkou lesnatou krajinou, takže jsme byli zcela v pohodě. Na oběd jsme zastavili nedaleko brodu v Branné na zahrádce občerstvení U Jury, jenže Jura byl totálně vyžraný a z nabídky asi desíti jídel na jídelním lístku měl již jediné

klobásy. Ty si dali jen Pavel a Vláďa, ostatní včetně Seifertů, s nimiž jsme se zde na chvíli zase spojili, se najedli ze svých zásob prozíravě vezených v lodích.

Po obědě jsme pokračovali dál. Bylo velmi pěkné teplé počasí, takže jsme většinou byli oděni jen v plavkách a tričku. Pouze při průjezdu kolem tábořiště U Pískárny krátce sprchlo, pak zas ale bylo hezky. V pohodě jsme zdolali i oba dnešní jezy v závěru plavby - dlouhou [retardéru ve Větrním](#) i [šlajсну Konopa](#) před Novým Spolím (pod Papouščí skálou).

Do kempu jsme dorazili kolem sedmé hodiny. Byli jsme již docela hladoví, takže po převlečení jsme se bez zbytečného zdržování vydali do centra Krumlova. Později za námi dokonce přišla i Hanka s Terezou a Kubou. Naše kroky vedly neomylně k naší tradiční zastávce, již je středověká krčma [Šatlava](#). A stejně jako v předchozích letech i tentokrát jsme si zde pochutnali na různých dobrotách: česneče v chlebu, krutích špízech, kuřeti a kolenu. Popili jsme pivíčko a famózní teplou medovinu. Zkrátka bylo dobře.

Obludně přežraní jsme pak vyrazili nazpět do kempu. Aby nám trochu slehlo, zvolili jsme příjemnou procházku přes hrad a po nábřeží Vltavy. Vláďa přitom věštecky pronesl: „Dávám si hodinu, maximálně dvě.“ Nemýlil se, protože jsme se pak unavení odebrali „na lóže“ již před půlnocí.

Pátek 26. srpna 2005 (Nové Spolí – Zlatá Koruna; 16,8 km): Ráno sjel Pavel vezený Dýnem do Rožmberka pro auto. Dýn přitom neustále spěchal, aby se z Koruny mohlo přijet vodáckým busem a nemuselo se vracet jeho autem. Po příjezdu pak vymýšlel, jak by Kubíni, kteří ještě neměli sbalený stan, si třeba vezli věci natěžko.

Helča s Dýnem pak převezli auta do Zlaté Koruny, kde Helča chytla jakési Hradečáky a přemluvila je, aby je odvezli autem zpět do Nového Spolí.

Díky brzkému návratu jsme se dostali na řeku již v poledne. Pálavy se ale opět trhly již na začátku naší cesty.

Nejsložitější překážkou z celé krumlovské kaskády se překvapivě ukázal již první [jez Na Rechlich](#) pod dřevěným mostem. Na pravém břehu se nahromadilo při přenášení množství kánoí, a tak Kubíni s Vláďou, přestože bylo více vody oproti normálu, zamířili k levému břehu, kde se u mostního pilíře obvykle lodě stahují. Pavel s Kájou najeli na hranu jezu, kde očekávali, že se zadrhnou, jenomže proud natáhl Žlababu na spádovou desku. Oba našťestí vyskočili, Kája si ale myslel, že se to Pavlovi nepodařilo a chtěl ji ještě zadržet. Přitom uklouzl, a tak si sjel jez stejně jako Žlababa bokem. Pod jezem nám kánoí našťestí zachytili jiní vodáci. „Letos nám ty lodě nějak ujíždějí,“ pomysleli jsme si jen.

Tsunami jsme pak již přetáhli v pohodě a Vláďa si jez v plastáku mohl dovolit sjet navzdory vycapenému ocelovému larsenu.

Další cesta Krumlovem již probíhala v pohodě. Náročné jezy [U Lyry](#) a [Jelení lávku](#) zkušeně zdolali samotní zadáci. Bez problému jsme také absolvovali retardéru [Mrázkova Mlýnu](#) a několik menších stupínků.

Na oběd jsme se přitom zastavili na nově zbudované zahrádce vodáckého [restaurantu](#) strategicky umístěného na pravém nábřeží před Jelenkou. Odtud jsme mohli nejen sledovat množství úspěšných i neúspěšných pokusů o její zdolání, ale především si pochutnat na výtečných grilovaných žebírkách na medu a krkovici.

Plavba pod Krumlovem byla docela příjemná. Řeka svižně proudila a oproti minulosti na zdejších vesměs zalesněných březích dokonce nabízelo své služby asi pět bufetů. My jsme ale byli najedení a navíc se nechtěli zdržovat, tak jsme pokračovali dál. Bylo pěkné slunné počasí, po třech dnech jsme ale byli už trochu unavení, takže Pavel prozíravě povýšil Káju na zadáka náhradníka (pátý stupeň pro tento okamžik vymyšleného vodáckého kariérového žebříčku: 1. Porculán náhradník - 2. Porculán - 3. Háček náhradník - 4. Háček - 5. Zadák náhradník - 6.

Zadák) a nechal se jím vézt. Vlád'a pak také žadonil, že by Káju nechal kormidlovat svou loď, ale měl už smůlu.

Poslední jez - [retardéru Rájov](#) - v samotném závěru plavby jsme pak v pohodě spluli v pořadí: Vlád'a v kyblíku, Kája v Tsunami a Pavel s Kájou ve Žlababě.

Do kempu ve Zlaté Koruně jsme dorazili po obeplutí stavby nového mostu. Helča s Vlád'ou jeli vrátit plast'ák do Vyššího Brodu, Pavel s dětmi připravili mezitím věci a kánoe na pozdější naložení a navečeřeli se v bufetu. Hanka s dětmi a Dýnem již tábořili kdesi na druhém konci tábořiště, tak se přišli rozloučit, protože zůstávali až do neděle.

Po návratu Helči s Vlád'ou jsme naložili a odjeli do Prahy, protože nás v sobotu čekala rodinná oslava. Bylo nám pak docela líto, že jsme nemohli zůstat, protože počasí o víkend bylo skvělé, úsek do Boršova je suprový a navíc již ve středu volal Karel J., že by přijel s Bárrou na víkend a přemlouval nás, ať zůstaneme. Slíbili jsme si alespoň, že příští rok si to musíme vynahradiť, jelikož Vltava v poklidném srpnovém termínu je prostě parádní záležitost.

Sobota 27. a neděle 28. srpna 2005 (Zlatá Koruna – Boršov nad Vltavou; 19,0 km):

Seifertovi s Dýnem zůstali na Vltavě až do neděle a po oba dny sjížděli krásný devatenáctikilometrový úsek do Boršova.